

POLITISTUL

APARE LUNAR

CU APROBAREA MINISTERULUI DE INTERNE No. 40288 din 11 IULIE 1924

DIRECTOR: OVIDIU GRITTA

CUPRINSUL

- Dr. Cassiu Maniu* . . . Dragostea ordinii
Dr. Virgil Ciobanu . . . Semnele morții
Traian Putlcu . . . Polițiile europene
Dr. Virgil Cioban . . . Administrația polițienească în Austria
T. Cornescu . . . După congresul aboliționist dela Gratz
Dr. G. A. . . . Cinematografele și criminalitatea
L. Munteanu . . . Poliția și publicul
Dr. I. Verzeanu . . . O statistică a sinuciderilor

INSEMNĂRI: Aspecte din poliția engleză — Progresul științei — Când trebuie luate semnalmentele antropometrice și dactiloscopice — Crimele și influența jurnalelor — Barks — Telefonul în serviciul siguranței publice — O contesă vagabondă.

BABOS ȘI SOȚUL

TELEFON: 3-51

PRĂVĂLIE DE FIER ÎN MARE

TELEFON: 3-51

CLUJ, STRADA REGINA MARIA, 21

FONDAT ÎN 1898

Deposit permanent de traverse și plăci de fier, sârmă, traverse de edificat, mobile de fier și aramă, articli pentru culină

VIZITAȚI

Cafeneaua „Metropol“

MÂNCĂRI ȘI BĂUTURI LA

ORICE ORĂ DIN ZI ȘI NOAPTE

S. R. PIRINGER

VASE DE BUCĂTĂRIE

CLUJ, CALEA REGELE FERDINAND No. 65

Cercetați magazinul de ghețe

„ELITE“

Cluj, Calea Regele Ferdinand No. 65

Mare asortiment de încălțăminte!

Prețuri foarte convenabile!

Servirea precisă și solidă!

POLITISTUL

A P A R E L U N A R

DIRECTOR :
OVIDIU GRITTA
prefectul poliției, Cluj

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA :
CLUJ, PIAȚA CUZA VODĂ 16

ABONAMENTUL :
Pentru privați 1000 Lei
Pentru autorități un an 500 Lei
Pentru funcționari un an 250 Lei

DRAGOSTEA ORDINEI

DE

DR. CASSIU MANIU, profesor universitar de politică

Ordinea izvorește din ordonarea ideilor, sentimentelor și voințelor. Viața socială înjghebează straturi și suprastraturi. În univers vedem centre de forțe ce țin la olaltă nemărginita mulțime a atomilor. Esperiem în comerțul social că știința în ce chip ține în respect individul față de individ. Vedem că studiile profunde politice dovedesc că nu există organism social cu putere de viață fără de subordonarea voințelor celor mici față cu voințele celor mai mari la suflet, celor mai talentați. Simțim în trupul nostru că toate funcțiunile organice atârnă dela menținerea în echilibru a funcțiunilor naturale organice. Ne convingem zilnic despre ordinea ce este între cauză și efect, între fortitudine și înălțare, între slăbire și decadență, între disoluțiunea chimică a trupului și moarte.

Inteligența după ce a pătruns în misteriiile acestor înlănțuiri, ordinea ce a găsit-o în lumea fizică o caută și în lumea superioară, combinată, a lumii sufletești și descoperă că din ordinea vieții sufletești urmează fortitudine, caracter, talent și geniu.

Individul degenerat este victima disordinei. Dacă voim a ieși din labirintul ce se naște pe urma desechilibrului organelor, trebuie să analizăm destinul organelor trupesti sub raportul destinului suprem al vieții, din al spiritualității și al spiritualizării trupului nostru prin constanța

și prin tăria exercierii spiritului în domeniul sistemului celui mai gingaș și mai nobil trupesc, în sistemul nervilor.

Omul cade și iarăș cade în materialism, dacă spiritul ordinei nu ar fi inoltuit dela fire și dacă nu ar avea puțința înțelegerii și a dragostei pentru ordinea superioară. Din această continuă decădere ar urma în mod fatal decadența totală și disoluțiunea generală: fizică, iar după cea fizică cea morală, după cea morală cea spirituală și în sfârșit moartea fizică, sau degradarea morală, iar în urmă nebunia.

Dragostea ordinei este urmarea puterii de gândire, de simțire și de voințe. Dragostea ordinei ne ține la nivel în viața socială, națională și în viața privată cea mai intimă.

Văzând admirabila ordine ce stăpânește întregul univers ne cuprinde respect în fața înțelesului adânc al acestui aranjament măreț al firei. Dragostea ordinei ne conduce asemenea unui înger păzitor la izvorul dătător de viață al supunerii voințelor noastre puterii suverane a lui Dumnezeu. Prin dragostea ordinei păzim hotarele legilor spirituale, morale și cetățenești, astfel că legea inferioară să lucreze spre binele legilor superioare, treptat, până când ajungem la totala spiritualizare a sufletului nostru.

Dragostea ordinei dă directivă acțiunilor noastre pentru ca, menținând gân-

direa și voința noastră la acelaș nivel cu direcțiunea sănătoasă dată prin firea lucrurilor, să putem îndeplini tot ce pretinde dela om, dela națiune, dela stat, dela cetățean, destinul lor suprem.

Dragostea ordinii adună în sistem energia sufletului pentru a întreprinde totul pentru ca viața noastră să devină o creațiune proprie a noastră, încoronată cu izbândă.

Dacă ținem cu toată puterea convingerii noastre la înaltele învățăminte ce ni le dă spiritul universal al ordinii vom ști înfăptui ordinea în toate poftele, dorințele, pornirile, inclinațiunile și forțele noastre. Astfel facem cu putință izbinda principiului bun asupra principiului rău, în toate raporturile mari și mici ale vieții.

Din sentimentul ierarhiei nobleței sufletului asupra trupului și asupra lipsurilor sale, vom da întâietate avântului spre spiritualitate față cu degradarea la materializare; vom da întâietate câștigării de forțe organice, generoase, față cu forțe josnice, vegetative; vom da întâietate ageririi simțurilor față cu corupțiunea lor; vom da întâietate îndrumării nervilor de cătră spirit față cu sdruncinarea nervilor prin porniri imprudente, neînfrânate; vom da întâietate întrebuițării inteligenței laborioase în locul inerției unei vieți curat trupești, va să zică egoiste, dezordonate și abjecte.

Iată spre scurt aceea chemare ideală ce o îndeplinește ordinea publică și rolul important al poliției.

Cluj, la 15 Ianuarie, 1925.

SEMNELE MORȚII

INDRUMĂRI PENTRU VERIFICATORII MORȚII (NECROSCOPI, REVIZORI MORTUARI).

DE

Dr. VIRGIL CIOBANU

Fost șef de lucrări la Institutul Medico-legal din Cluj

Introducere.

Nu fiecare om despre care se zice că e mort, este într'adevăr mort. Foarte adeseori omul este numai *amețit* sau leșinat, e mort, numai *la aparență*, în realitate este *viu*, dar manifestațiunile lui de viață sunt atât de încete încât noi cu simțurile noastre nu le putem observa. În asemenea cazuri ușor se poate întâmpla nenorocirea de a îngropa un om mort numai la aparență. Inchipue-ți cetitorule să te trezești din o amețelă prin șgomotul ce-l fac bulgării de pământ pe sicriul tău! Durere, astfel de lucruri s'au întâmplat.

În luna trecută mi s'a povestit următorul caz: Într'un sat preotul încă tânăr, moare fără veste. Peste câteva săptămâni preoteasa de supărare moare și ea după ce roagă rudeniile să o îngroape lângă soțul ei. Când au desfăcut sicriul preotului, *l'au aflat pe mort cu fața 'n jos*. Ce însemnează aceasta?

A fost îngropat de viu! Cel care a trebuit să-l cerceteze, dacă a fost sau nu mort, a fost un criminal și un prost. În loc să cerceteze semnele morții, de departe și-a scos pipa din gură și a ridicat pălăria, a întins mâna după colac și pițulă și zicând un „D-zeu să-l ierte,” a pus iar pipa în gură și pălăria pe cap și s'a dus p'aci încolo...

În Brașov, înainte cu câțiva ani, moare o doamnă bătrână a unui sas. O spală, o întind, și învie în ceasul îngropării. Servitoarea l'a scos pe toți afară cu preotul în frunte spunându-le că D-na nu i moartă, căci ea a văzut'o mișcându-și degetul cel mic.

Au crezut'o ne bună pe servitoare.

A 2 a zi s'a trezit și moarta și a adevărit ce a spus servitoarea că nu numai degetul cel mic l'a putut mișca, dar știa tot ce se petrecea lângă ea, nu putea însă vorbi.

Într'un sat din vechiul regat moare nevasta unui gospodar. Acolo sicriul cu mortul este dus descoperit până la groapă. Era căldură mare. Oamenii cari duceau sicriul pe umere au apucat pe marginea drumului pe sub meri, mai pe la umbră. Crengile au gădilit pe moarta la aparență și aceasta s'a trezit, și au dus'o înapoi acasă. Peste vreo 2 luni nevasta iar moare. Când să plece la groapă bietul bărbat le spune oamenilor cari duceau mortul, „Ține-ți pe mijlocul drumului!” Pe semne fusese o zgripțuroaică de femeie și bărbatul n'ar fi dorit să mai învie și a doua oră. Partea glumeață a întâmplării acesteia se poate să nu fie decât o iscodire a vreunui povestitor rău de gură; dar partea tristă, primejdia îngropării de viu, durere prea adeseori se adeverește.

În București la facultatea de medicină mai mulți studenți tăiau într-o sală un cadavru pe o masă. Pe celelalte mese mai erau și alte cadavre. Unul dintre studenți aruncă peste umăr mucul de țigare. Deodată aude de la masa de lângă ei: „Măi! Care m'ați fript"! Bieții studenți abia au aflat ușa! Căzuse mucul aprins pe pielea unui mort la aparență și s'a trezit.

În Italia au făcut niște case moituare așa întocmite, că la cea mai mică mișcare în sicriu sună un clopoțel electric în odaia păzitorului.

Noi Românii pentru a împiedaca astfel de nenorociri va trebui să învățăm ca să putem deosebi moartea aparentă de moartea adevărată. Școala și învățătura e singurul leac și al acestui rău.

Oamenii cari învață să cerceteze morții se numesc: *verificatorii* sau *revizorii morții*. Unii îi mai numesc și cu cuvântul grecesc „necrosscop“ pe ungurește „halotkém“ iar nemțește „Totenbechauer“.

Verificatorul morții este deci un organ cficios sanitar, care este dator a examina cu deamănuntul fiecare cadavru, spre a *constata* moartea. După ce a constatat că individul e mort cu adevărat trebuie să dea autorizațiunea de înmormântare.

Verificatorii morții mai au și alte îndatoriri și anume:

Dacă vre-un om a murit de o boală lipicioasă (contagioasă, molipsitoare) care se ia dela om la om, verificatorul morții trebuie să înștiințeze autoritatea sanitară mai ales când omul a murit fără să fi chemat vre-un medic. În caz că moartea a fost cauzată prin crimă, (ucidere, înveninare, bătaie, înecări), verificatorul morții trebuie să înștiințeze jandarmii și procurorul pentru ca să iasă comisia la fața locului și să facă cercetările cerute de legi.

Toate aceste sunt lucruri grele și pline de răspundere, pe cari numai un medic le-ar putea împlini cum se cade, de aceea în țările cu mai multă învățătură verificatorii morții sunt toți medici. La noi nu se poate. Noi nu avem medici destui nici la orașe, dar apoi la sate. Nu avem medici pentru că noi până acuma nu am putut învăța, pe noi ne-au ținut în întunec. Nici în vechiul regat nu sunt destui medici; și din câți erau au murit mulți pentru desrobirea noastră. Ne având medici am socotit să dăm învățătura de lipsă câte unui om deștept și de omenie din fiecare sat. Să-l învățăm cum să examineze pe mort și să-l facem verificator al morții până vom avea medici în fiecare sat.

Cerem dela verificatorii morții să fie *inteligenți*, pentru ca să poată prinde învățătura, să poată observa, și cele văzute să le poată deosebi una de alta și cerem să fie *oameni de omenie* pentru că slujba ce i-o încredințăm să o facă cum trebuie, nu la repezeală, ci să cerceteze pe fiecare mort cu de amănuntul, și să nu năpăstuiască pe nime, scriind minciuni și lucruri nedrepte către procuror sau către autoritățile sanitare. La

caz contrar pedepse grele vor cădea asupra celui mincinos.

Vom arăta deci în cârticica de față următoarele:

1. Semnele morții. În caz de moarte aparentă încercările de a readuce la viață.

2. Boalele lipicioase.

3. Semnele de violență, criminale.

Aceste 3 chestiuni ne interesează din punct de vedere al igienei sociale, al justiției și al medicinii legale.

Legi.

Codul civil

Art. 63. Nici o înmormântare nu se va face fără autorizațiune. Autorizațiunea se dă de ofițerul stărei civile, carele nu o va putea elibera până ce mai întâiu nu va merge însuși la locuința celui încetat din viață, ca să se încredințeze despre moartea aceluia și până nu va trece 36 ore dela încetarea din viață, afară de cazurile prevăzute de regulamentele, polițienești.

În localitățile unde se află *revizor de morți*, ofițerul stărei civile îl va lua cu dânsul *pentru a face constatare*.

Art. 64. Actul de încetare din viață va fi redactat de către ofițerul stărei civile, după declarațiunea a doi martori; acești martori vor fi, dacă se va putea, din cele mai de aproape rude sau vecini, iar când cineva va muri afară din domiciliul său, o persoană împreună cu ruda sau alte persoane vor servi de martori.

Art. 65. Actul de încetare din viață va cuprinde: pronumele, numele, vârsta, profesiunea și domiciliul mortului; pronumele celui alt soț, dacă mortul era căsătorit sau văduv; pronumele, numele, vârsta, profesiunea și domiciliul celor ce au declarat moartea și de sunt rude, gradul înrudirii. În acelaș act se va scrie pronumele, numele, profesiunea și domiciliul părinților mortului și locul nașterii mortului.

Art. 67. Când vor fi oare-cari semne de *moarte violentă* sau *împrejurări bănuitoare*, mortul nu se va putea îngropa decât după încheerea unui proces-verbal de către un funcționar polițienesc, față cu un medic, spre a se constata starea cadavrului și a ori cărei alte împrejurări relative la aceasta, precum și ori-ce informațiuni ce se vor putea lua despre pronumele, numele, vârsta, profesiunea, locul nașterii și domiciliul acestui mort.

Codul Penal.

Art. 284. — Cei cari fără autorizarea prealabilă a ofițerului public competent la întâmplările când se cere asemenea autorizare va îngropa vreun mort, se vor pedepsi cu închisoare dela 15 zile până la o lună, fără a fi apărați de aceasta de osânda convenită pentru crime sau delict ce au însoțit acest delict.

La asemenea pedeapsă se vor supune și cei cari vor călca, în orice chip, legile și regulamentele relative la înmormântările grăbite.

(Va urma)

Polițiile europene

Poliția Franceză (Paris)*

(Continuare).

Prefectura poliției Paris a înregistrat în anul 1914 — 15.556 delictе și 21.223 contravenții. Tot atunci a făcut 32.793 arestări, din cari abia 923 persoane au fost puse pe picior liber, ceilalți toți au fost predați parchetului.

Contravențiile, săvârșite de prostituatele Parisului, sunt pedepsite de prefectura poliției, pedeapsa fiind fixată de prefectul poliției pe baza referatului unui șef de secție (commissaire de police interrogateur). Persoanele judecate sunt transportate la penitenciarul Saint-Lazare, în care se află și un spital. Prostituatele clandestine cari sunt reclamate în repețite rânduri, ajung a fi înregistrate oficial, în urma deciziunii aduse de prefectul poliției și comisiunii auxiliare. (În timpul din urmă acestea ca și în Viena, nu sunt imediat arestate, ci puse sub supraveghere minuțioasă, pentru a se lua mai târziu măsurile necesare.

În anul 1923 au fost arestate 73.216 prostituate înregistrate și 7.231 prostituate clandestine, din cari 2.411 minore. E interesant și foarte just, că souteneurii sunt a parte înregistrați: 542, cari toți au fost pedepsiți.

De altfel nici parisienii nu sunt mai puțin distrași decât noi. Această o adevărată pierdere și găsite de poliție în 1923. Sunt 135.000 bucăți din care sau redat 29.000 bucăți, restul după un an și una zi sunt licitate în favorul statului. Copii pierduți și luați în primire au fost 1327, dintre cari 411 plasați în asilul copiilor (Hospice des enfants assistés).

În anul 1923 au fost transportate la Morgă 2.342 de cadavre. Morga e în strânsă legătură cu prefectura poliției și servește și scopul științific al medicinei legale și chiar școala de poliție a prefecturii, dând cea mai bună instrucție și praxă agenților și ofițerilor. Această instituție e condusă de 1 șef medic, 3 medici, 2 secretari și 1 subsecretar, plus 12 împiegați. Budgetul în 1923 era de 400.000 Franci.

Dacă este o instituție unde mijloacele bănești asigură rezultatul activității, atunci în primul rând de sigur e poliția. Statul francez în această privință nu a cruțat și nu cruță nici astăzi. Budgetul pentru poliția Parisului e fixat în 1923 cu 89.500.000 Franci. (D. ja genialul polițist a lui

TRAIAN PUTICIU, șeful secretariatului din Insp. General de Poliție și Siguranță, Cluj

Napoleon, Fonché, avea în anul 1807 suma de 25.000.000 franci, la dispoziție, pentru Siguranța Statului. Rezultatele obținute au fost corăspunzătoare mijloacelor abundente.

Serviciile cele mai importante ale poliției criminale și ale activității strict polițienești sunt:

1. Controlul general și central.
2. Comisariatele de poliție.
3. Direcțiunea centrală de urmărire.
4. Direcțiunea poliției municipale.
5. Garda republicană.

I. Controlul general.

Aceasta are datoria și menirea de a supraveghea personalul poliției, a face cercetări și a căuta informațiuni pentru a constata dacă un funcționar sau împieगत nu săvârșește fapte contrare regulamentelor, sau nu trăește o viață care nu cadrează cu funcțiunea lui. E natural, că acest serviciu cu nuanță de spionaj, nu este chiar iubit de personalul prefecturii de poliție, dând bună ocaziune de răzbunare și greșeli. Personalul acestui serviciu a fost în 1923: 1 controlor general, 4 comisari, 4 secretari, 1 șef de birou, 50 agenți și împiegați.

II. Comisariatele de poliție

Parisul are 80 de circumscripții și 78 comisariate de poliție. Ca șef funcționează un comisar, 1—2 secretari, 2—5 agenți. În cercul său de activitate cad toate cauzele criminale, delictе și contravenții, menționând că unele cauze mai importante criminale sunt conduse și executate de către direcțiunea centrală, iar personalul uniformat e subordonat inspectorului de circumscripție (officiers de paix). În caz că are nevoie de mai mulți agenți sau sergenți, se adresează pentru trimiterea acestora direcțiunei centrale sau inspectorului de circumscripție.

Personalul complet al circumscripțiilor face 92 comisari, 98 secretari, 315 agenți și 92 servitori. Sunt încă 35 de secretari împărțiți conform necesității, pe la diferite comisariate (secrétaires suppléants).

Postul comisarului de poliție nu condiționează studii juridice. Ori care funcționar care a făcut 8 ani de serviciu la prefectură poate să se prezinte la examen de capacitate. Salarul a fost în 1923 de 9.000—12.000 franci, comisia Halelor 12—15.000 — plus bani de chirie. Petru serviciul de noapte și serviciile făcute particularilor sunt separat retribuiți.

Având Parisul azi 3.500.000 locuitori; ar cădea deci pe un comisarat cca 45.000 locuitori.

(Continuare.)

*) Izvoare: Dr. S. Roscher, Großstadtpolizei.
Pierre Morel: La police à Paris.
Dr. Dehmal Die kriminal polizei, Wien.
Dr. Dorming: Kültöridi rendőrségek
Reviste.

Administrația polițienească în Austria

I. Organizarea autorităților polițienești.

În Austria chestiunile polițienești le rezolvă în parte autoritățile de stat, în parte comunele.

Cercul de activitate al comunei este :

a) *Independent* (de sine stătător). Comuna ordonă și dispune în deplină libertate observând însă legile în vigoare.

b) *Transcris* (împrumutat). Comuna în numele statului îngrijește rezolvând și astfel de chestiuni, cari după dispozițiile legilor în vigoare ar fi să fie rezolvate de autoritățile statului. La rezolvarea acestor chestiuni comuna este supusă ordonanțelor ce le dau autoritățile statului, pe când autoritățile statului în chestiunile polițienești cari cad în cercul independent de activitate al comunei, nu au decât dreptul de a nimici dispozițiile contrare legilor.

Cercul *independent* de activitate al comunei cuprinde așa numita *poliție locală*. Aceasta constă din:

1. Îngrijirea pentru siguranța persoanei și a averii pe terenul comunei.

2. Poliția *străzilor* și *câmpului* din comună.

3. Poliția *alimentelor* și supravegherea pieței, în special, a *măsurilor*.

4. Poliția *sanitară*.

5. Poliția *servitorilor*.

6. Poliția *morală*.

7. Poliția *edificărilor* și a *incendiilor*.

În toate aceste chestiuni organul supraveghetor și care decide, este reprezentanța comunală, (comitetul comunal, sau consiliul comunal) aleasă în mod absolut liber de toți locuitorii comunei, iar organul executiv, care execută deciziunile reprezentanței comunale este primarul ales din mijlocul reprezentanței comunale de către consilierii comunali.

Reprezentanța comunală în special este îndreptățită ca în marginile legilor existente se dea ordine valabile pe teritoriul acelei comune și pentru neîmplinirea acestor ordine se pedepsească cu bani, iar dacă banii nu-i poate încasa, să strângă pedeapsa în *arest*. *Menținerea* poliției locale este datorința primarului. Tot asemenea primarul împreună cu doi consilieri comunali exercită dreptul de a pedepsi (penal), în cazurile când se calcă ordinea polițienești locale. Reprezentanța comunală este obligată prin lege să voteze banii de lipsă pentru susținerea instituțiilor și aranjamentele trebuincioase la *menținerea* poliției locale, și să voteze budgetul angajând personalul de lipsă în acest scop. Deci garda polițienești aflătoare în toate orașele și comunele, cu excepție Viena și Gratz, sunt organe comunale, cari sunt recrutate și susținute de către comune.

Toate celelalte chestiuni polițienești, în special poliția societăților, adunărilor publice, teatrelor, industriilor, sanitară și a boalelor contagioase a animalelor, etc., precum și *poliția criminală*,

adeacă cercetarea antecedentelor în cazuri de infracțiuni, cad în cercul de activitate al statului și sunt rezolvate de către organele statului cari sunt căpitanii districtuali, (prefectul județului), sau de către autoritățile polițienești de stat.

Capitanate districtuale sunt organele administrative de instanța întâi, rânduite de guvernul statului, cari afară de chestiunile polițienești mai au să îngrijască administrația generală în districtele ce le conduc. Ca organ executiv al căpitanilor districtuali funcționează jandarmeria. (Un corp de pază înarmat pentru susținerea liniștei publice, a siguranței și a ordinii).

Dupăcum am amintit comuna are și un cerc de activitate *transcris*. Aci aparțin de ex. cercetările preliminare în caz de crime, colaborarea cu poliția sanitară a statului la executarea *legilor* referitoare la boalele contagioase a animalelor, legea silvică, legea pescuitului etc. Aceste chestiuni le execută primarul cu ajutorul funcționarilor comunali și a gardei polițienești comunale.

În orașele cu statut propriu primarul ales de consilierii comunali execută prin corpul funcționarilor atașați și chestiunile căpitanului districtual. În felul acesta primarul unei comune cu statut este deoparte organul executiv al comunei în toate chestiunile cercului independent de activitate al comunei; iar de altă parte el este autoritatea administrativă politică de prima instanță.

Guvernul poate să înființeze instituții polițienești de stat în orașe mai mari, în cari chestiunile polițienești au luat o dezvoltare mai mare, sau în orașe de o importanță deosebită. Acestor instituții le poate fi încredințată prin lege și o parte a chestiunilor de poliție locală, cari altcum aparțin comunei.

Instituții polițienești de stat sunt astăzi: Direcțiunea poliției din Viena și din Graz, apoi comisariatul polițienesc din Wiener-Neustadt. Cele 2 dintâi rezolvă și chestiunile poliției locale, pe când comisariatul din W.-Neustadt se ocupă numai cu afaceri polițienești de stat.

Cercul de activitate al direcțiunii poliției din Viena și Graz cuprinde următoarele îndatoriri:

1. Susținerea liniștei și a ordinii, intervenind împotriva tulburărilor liniștei publice, și supravegherea persoanelor periculoase statului. Aceasta este *poliția politică*.

2. Poliția adunărilor și a societăților.

3. Poliția presei.

4. Poliția streinilor și a pasapoartelor, cu secția pentru imediata înștiințare a celor sosiți în localitate.

5. Poliția de comunicație și de stradă. Intervenții în cazuri de accidente, când cineva nebunește pe stradă, sau cade bolnav în stradă, la sinucideri, susținerea ordinii la incendii, la esurări și alte calamități publice; apoi poliția trenurilor, supravegherea comunicației automobilelor, poliția aeroplanelor și în sfârșit supravegherea căruțelor mari de povară.

6. Poliția armelor și a materiilor explozibile.
7. Intervenția împotriva vagabonzilor, cerșitorilor și a altor persoane periculoase.

8. Poliția teatrelor.

9. Supravegherea restaurantelor și cafenelelor, a localurilor publice de adunări și petreceri, observarea dispozițiilor referitoare la oarele de închidere.

10. Permitearea producțiilor, expozițiilor, petrecerilor cu dans și tuturor petrecerilor cu caracter public.

11. Supravegherea jocurilor hazarde.

12. Poliția morală, intervenții contra prostituției (clandestine).

13. Manuarea dreptului penal polițienesc, întrucât este vorba de infracțiuni a dispozițiilor polițienești, și nu cad în sfera de activitate a tribunalului.

14. *Poliția criminală*, adică investigația polițienească în cazuri de crime și infracțiuni contra dreptului penal, precum și sprijinirea judecătoriei și a procuraturii.

Ca organe executive direcțiunile de poliție din Viena și Graz au un corp de siguranță uniformat și înarmat, care face serviciul de stradă, și un corp de funcționari neuniformați cari fac serviciul criminal-polițienesc.

Din aceasta dare de seamă sumară asupra organizației poliției în Austria se vede că o parte însemnată a agendelor polițienești este îndeplinită de organe *autonome* de administrație, adică de fiecare comună în mod autonom. Cu toate acestea prin organele polițienești de stat și cu ajutorul jandarmeriei de stat „*administrația polițienească* în Austria are o anumită *unitate*, întrucât susținerea liniștii publice și a ordinii precum și poliția criminală în cea mai mare parte este rezolvată de către organe de stat dintr'un punct de vedere *unitar*.

Această unitate e susținută prin faptul că Direcțiunea poliției din Viena în mai multe privințe funcționează ca poliție centrală pentru întreg teritoriul statului. Dir. pol. din Viena este:

1. Centrala pentru serviciul de recunoaștere și stabilire a identității.

2. Locul unde se redactează „Foaia centrală a poliției“.

3. Centrala evidențelor politice.

4. Centrala pentru supravegherea comerțului cu fete.

5. Centrala pentru combaterea publicațiilor imorale.

6. Centrala pentru supravegherea emigrației unei.

7. Centrala pentru ținerea în evidență a automobilelor din alte țări.

8. Centrala în chestiunile Chauffeurilor.

9. Registrul central al pedepselor din Austria și redactarea „Foaii pedepsivilor“.

Organizația poliției din Austria astfel cum a fost schițată aci va trebui să se schimbe în mod radical îndată ce constituția statelor federative austriace dela 1 Octomvrie, 1920, va intra în vigoare. Principiul *autonom de administrare*

va fi lărgit. Totuși va fi posibil cel puțin pe terenul poliției criminale să se mențină o organizație unitară, de oarece noua constituție recunoaște poliția și jandarmeria ca organe trebuincioase ale statului.

II. Organizația direcțiunii polițienești din Viena.

În direcțiunea poliției din Viena agendele polițienești le rezolvă parte decesebitele secții ale direcțiunii, parte comisariatele districtuale. Raionul poliției cuprinde întreg terenul comunei Viena, care după statistica din 31 Ianuarie, 1920, are o suprafață de 276 km² și 1,842 005 locuitori. Acest teren este împărțit în 22 districte polițienești. În fiecare district este instituit pentru imediata rezolvare a agendelor un comisariat, în fruntea căruia stă un funcționar superior, de obicei un consilier de curte sau un consilier guvernial (Hofrat Regierungstat). Fiecare district polițienesc este împărțit iarăși în un număr de (raioane de Wachzimer) circumscripții. Cu totul se află în Viena 185 de Wachzimer. Afară de acestea, în fiecare gară principală un inspectorat polițienesc, sub conducerea unui funcționar polițienesc superior, pentru supravegherea comunicațiilor.

Comisariatele districtuale sunt organele executive a direcțiunii poliției pentru toate serviciile și agendele cari nu sunt rezervate pentru secțiunile direcțiunii. Spre acest scop li-s'a pus la dispoziție numărul de funcționari trebuincios pentru birou, precum și personalul executiv de lipsă: funcționari criminaliști și sergenți de stradă. Sergenții au de păzit înainte de toate străzile și piețele publice.

Secțiile direcției poliției sunt:

1. Biroul presidial, care constă din:

a) secretariatul prezidentului de poliție;

b) referatul poliției politice;

c) referatul chestiunilor personale a întregului personal polițienesc, afară de corpul sergenților de stradă și de corpul funcționarilor criminaliști;

d) referatul pentru organizație și control;

e) referatul pentru săraci, care împarte ajutoare din fondurile cari stau la dispoziția prezidentului poliției.

2. Biroul central de înștiințare, în care se ține evidența populației pe baza înștiințărilor polițienești.

3. Biroul administrativ. Acesta dă permisurile pentru toate producțiunile teatrale, muzicale, pentru cinematografe și pentru localurile de petreceri. Îngrijește și împreună cu magistratul ia dispozițiile trebuincioase ca la aceste reprezentări și petreceri siguranța personală și pericolul incendiilor să fie înlăturat. Afară de acestea, administrează chestiunile economice ale direcțiunii poliției și controlează cheltuelile de serviciu.

4. Biroul de corespondență poartă corespondența direcțiunii poliției, care nu se rezolvă de vre-o secție specială.

5. Secția sanitară conduce și controlează serviciul medical polițienesc și rezolvă chestiunile

sanitare aparținătoare sferei de activitate a Direcțiunii polițienești.

6. Biroul de comunicație.

7. Biroul de pasapoarte. Aici se dau pasapoartele și se supraveghează executarea ordinelor polițienești referitoare la arme și explozibile.

8. Biroul pentru lucrurile găsite.

9. Oficiul de casă.

10. Biroul de Siguranță, care supraveghează serviciul criminalist al comisariatelor, se ocupă de cazuri criminale mai importante și combate criminalitatea profesională.

11. Serviciul de recunoaștere. Acesta constă din secția dactiloscopică, fotografică și din Albumul criminalilor. Secția dactiloscopică servește spre identificarea criminalilor pe baza impresiunilor digitale; secția fotografică se ocupă cu pregătirea de fotografii exclusiv în scopurile poliției. În albumul criminalilor fotografiile criminalilor profesioniști sunt aranjate după categoriile ei, pentru ca identificarea acestor criminali să fie posibilă pe baza fotografiei.

12. *Biroul de evidență* poartă registrul pedepselor și dă informațiuni despre pedepsele avute în trecut. Afară de aceasta acest birou controlează chestiunile penale polițienești ale comisariatelor.

13. *Biroul de redactare* a foilor de spionare (Späheblätter). Aici se redactează ziarul central polițienesc și foile de urmărire și de aici se expediază judecătorilor și serviciilor de siguranță. Tot aici se păstrează și se prelucrează materialul adunat.

14. Despărțământul arestanților.

15. Biroul de presă.

16. Biroul societăților.

17. Biroul pentru supravegherea și combaterea prostituției.

18. Oficiul de ocrotire.

19. Inspectoratul central al gardei de siguranță.

20. Biroul economatului.

21. Biroul funcționarilor criminaliști: conducerea și supravegherea serviciului pentru criminaliști.

22. Serviciul pentru combaterea speculei de război.

23. Serviciul pentru supravegherea mișcării de emigrare.

24. Serviciul de evidență pentru foștii soldați și ofițeri ai armatei austro-ungare.

25. Serviciul contabilității.

26. Organele auxiliare a direcției polițienești:

a) Biroul de înregistrare.

b) Biroul de expediare.

Pentru îndeplinirea numeroaselor agende președintelui poliției îi stau la dispoziție:

a) 250 funcționari superiori, cu studii universitare, absolvirea examenelor de stat și examenelor practice prescrise.

b) 53 medici polițienești, cari după promoțiune trebuie să facă examenul special, numit *physicat*.

c) 700 funcționari auxiliari de cancelarie.

d) 5200 funcționari de siguranță (sergenți de stradă) sistemizați sunt 7800.

e) 719 funcționari criminaliști.

f) un medic veterinar, mai mulți fotografi și dactiloscopi, 170 telegrafiști, 2 asistente pentru ocrotirea copiilor tineri și 10 îngrijitoare de ocrotire.

Corpul de siguranță este un format și înarmat. S'a înființat în 1869, în locul corpului militar de siguranță.

Funcționarii de siguranță (sergenți de stradă) constau din 2 clase. Una care conduce și una care execută serviciul de stradă. Cei cari execută se împart în sergenți, plutonieri, inspectori de raion și inspectori de district. Cei cari conduc se numesc comisari și comisari superiori. Cel mai înalt funcționar al gardei de siguranță este inspectorul central, în rang de colonel sau general, care este responsabil președintelui pentru conștiincioasa îndeplinire a serviciului.

Pentru ca cineva să fie numit sergent de stradă, se cer următoarele condițiuni: cetățenia austriacă, 22—34 ani, viață nepătată, calități corespunzătoare corporale și spirituale. Primirea se face în mod provizoriu.

În școală în cursul unui an este instruit în mod teoretic și practic. După ce absolvă acest curs de un an, face serviciu de probă și numai după aceasta este supus unui examen de capacitate. Numai în urma acestora este numit în mod definitiv ca plutonier. După un serviciu de 4 ani fără pedepse și transgresiuni, fac din nou un examen și pot fi numiți inspectori de raion. Inspectori de raion cu calități deosebite se admit în școala charge și după ce fac examenul acestei școli sunt avansați și funcționează în calitate de comandanți ai unui local de gardă. Dintre inspectori de revier se recrutează inspectori de district cari fac controlul tuturor localurilor de gardă din un district. Inspectori de revier și de district, cari au însușiri deosebite pot fi trecuți în clasa conducătoare, de funcționari. Garda este împărțită în 26 de secții, dintre cari sectariile 1—22 sunt împărțite celor 22 de districte ale orașului Viena. Secția 23 face serviciu în arestul polițienesc. Secția 24 constă din sergenți călări. Aceștia fac serviciul de patrulă în părțile nedificate ale orașului. Constă din 350 oameni. Secția 25 face serviciul în edificiul direcțiunii de poliție și în inspectoratul central. Secția 26 este secția școlară, în care sunt instruiți sergenții noi primiți.

În fruntea secțiunilor dela comisariate stă un funcționar comandant, care este sub conducerea unui comisariat districtual. Personalul de serviciu al secțiunilor districtuale este împărțit în 3 grupe, cari fac serviciul pe rând. *Fiecare* grupă face serviciu 24 ore, începând dela ora 1 p. m. grupa a 2 a în acest timp stă la dispoziție, în cazuri de serviciu secundar, pentru păzirea ordinii înaintea teatrelor etc. Grupa 3 este liberă de tot.

Serviciul fiecărei grupe se împarte în 2 părți, una face serviciu de stradă 3 ore, alta în

acest timp odihnește sau face serviciul în localul de gardă. În localul de gardă se fac următoarele servicii: primirea înștiințărilor telefonice sau verbale despre diferite întâmplări, apoi se dau informațiuni, și în cazuri de leziuni se dă primul ajutor.

Corpul funcționarilor criminaliști a înlocuit corpul civil de gardă. Este un corp de gardă civil neuniformat care în conformitate cu statutul din 26 II. 1924, are de sprijinit autoritățile în susținerea liniștei publice, a ordinii și a siguranței.

Serviciul funcționarilor criminaliști este:

a) Serviciu de informațiune. Toate întâmplările care au importanță pentru liniștea publică, pentru ordine și siguranță să le aducă la cunoștința superiorilor.

b) Serviciul de cercetare la ordinul autorității superioare.

c) Serviciul de supraveghere. Anumite persoane, localități etc., trebuiesc supravegheate.

d) Serviciul de căutare a vinovaților în cazuri de crime, infracțiuni etc.

Pentru a cineva să fie primit în corpul funcționarilor criminaliști trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni: cetățean austriac, etatea între 23—35 ani, viața nepătată, însușiri intelectuale potrivite ocupațiunii, istețime, sănătate. Sunt preferați foștii subofițeri, foștii sergenți de stradă, sau jandarmii. Primirea este provizorie. Trebuiesc 6 luni de probă. În decursul acestui timp, sunt instruiți teoretic și practic asupra chemării și ocupațiunii viitoare. La sfârșitul celor 6 luni au de dat un examen și apoi sunt numiți funcționari criminaliști definitiv. După un serviciu îndestulător de cel puțin 4 ani și după un examen pot fi numiți inspectori de raion. Inspectorii de raion cari s'au distins după absolvirea unui curs de gradație, sunt numiți inspectori de revier și dintre aceștia se numesc in-

spectorii de district cari sunt încredințați cu conducerea unei secțiuni de funcționari criminaliști.

Conducerea corpului funcționarilor criminaliști este încredințată unui funcționar superior, consilier de poliție sau consilier guvernial, care este numit și supus președintelui poliției și împlinește serviciul după indicațiile primite dela acesta.

Funcționarii criminaliști poartă o legitimație oficioasă cu fotografie și un semn distinctiv, spre a-l arăta în cazuri când arestează pe cineva. Sunt înarmați cu revolvere.

Folosirea armelor este permisă atât sergenților de stradă, (gardei de stradă), cât și funcționarilor criminaliști, în următoarele cazuri:

1. În caz de legitimă apărare.

2. În caz când viața sau sănătatea unei a 3-a persoane este serios periclitată prin atacul cuiva.

3. Pentru a învinge sau a zădărnici acțiunea unui individ periculos, după ce s'au folosit alte mijloace fără succes și când interesul serviciului cere acest lucru.

4. Pentru a zădărnici evadarea din închisoare a criminalilor periculoși, dacă nu le mai stă alt mijloc la dispoziție.

În toate cazurile arma să se folosească astfel ca întrucât e numai posibil viața individului să nu fie în joc. Fiecare caz când se folosește arma trebuie înștiințat autorității superioare, în urma căreia trebuie să se facă o cercetare disciplinară care are a constata întrucât a fost în drept să se facă uz de armă.

Și jandarmeria poate face uz de armă în aceleași cazuri ca și poliția. Gardiștii comunali însă au drept să facă uz de armă numai în caz de legitimă apărare.

Dr. Virgil Ciobanu
medic.

După congresul aboliționist dela Gratz

Revenim asupra unei chestiuni care ne-a mai preocupat și de care trebuie să ne ocupăm atâta timp, cât soluția ei, devenită unul din postulatele cele mai imperios reclamate, nu vom vedea-o realizată. Vorbim bineînțeles de chestiunea traficului cu carne vie, de prostituția atât de generală în toate statele, după războiul mondial care a pervertit nervii oamenilor, și despre soluțiile ce se încearcă mereu cu o stăruință demnă de-o asemenea cauză.

Problema a făcut-o și mai actuală congresul ținut deunăzi la Gratz (Austria) de către două corporațiuni ale celor mai înaintați și generoși europeni: Congress for Suppression of Traffic in Women and Childen (Congresul pentru suprimarea traficului cu femei și copii) și Congrès de la Federation Abolitioniste Internationale. Munca depusă de aceste două asociațiuni este demnă, în zilele prin care trecem, de recunoștința

obștească. S'a discutat, s'a criticat în întrunirea dela Gratz, pornirea bestială a unor speculanți incalificabili, de a abuza de nenorocirea unor femei pervertite sau lipsite de pâinea de toate zilele, și mai ales escrocheriile ce le fac capturând tineretul pentru trebuințele lubrice ale tuturor posesorilor de bani, dornici de plăceri vinovate. S'au adus evident soluții, dar acestea rămân să se vadă aplicate. Ceeace rămâne însă mai momentuos din toată opera congresului, este apelul ce s'a făcut la toți factorii generoși din lume și în rândul al doilea constatarea măgulitoare, că îndrumătorii curentului de suprimare a traficului cu carne vie s'au văzut înconjurați de asentimentul obștesc al statelor de pretutindeni.

S'a pășit deci cu un pas înainte, cu toate că era de așteptat, ca o întrunire de felul acesteia recente dela Gratz, să stârnească mai mult interes, să provoace discuții, în presă, în reviste,

în conferințe. Vorbim în primul loc despre țara noastră. Dar tot atunci trebuie să constatăm, că n'am fost singurii cari nu ne am interesat prea deaproape de lupta aceasta dată contra traficantilor de carne vie. Se impune constatarea, că congresul aboliționist dela Gratz, n'a stârnit un interes egal cu penultimul congres dela Londra. Congresul dinaintea acestuia, s'a ținut la Londra, în 1923, întrunind azeziuni generale, totuș nu atâtea, câte a întrunit congresul anterior, convocat în 1913 la Londra, unde s'au înfățișat 130 de state.

Constatarea aceasta se impune relevantă, pentru că vedem, că spiritul hedonist, care s'a generalizat după război, a putut să distragă atențiunea multora dela o astfel de însemnată preocupățiune, cum trebuie să fie abolirea traficului de carne vie și a prostituției strâns legate de acest trafic.

Iată deci, că organelor cari au misiunea de a contribui la ștergerea acestui rău din viața socială, li-se cere să se pună cu și mai mare zel pe munca generoasă ce li-s'a încredințat. Hedonismul care îndrumă viața socială modernă spre opritele plăceri sexuale vândute la oricine poate să ofere gologanul sunător, a pus organele menite să înfrunte această plagă, într'o situație de neajutorare, de totală lipsă de sprijin întâi din partea societății. Problema stărpirii traficului de carne vie și a prostituției rămâne astfel pe seama organelor polițienești și a câtorva ideologi, profesori, sociologi sau medici, fără prea mare răsunset în masele popoarelor.

Rezultă din aceasta, că secțiunile de control pentru bunele moravuri, de pe lângă autoritatea polițienească, trebuie să-și dubleze sforțările de până acum și tot atunci să grăbească soluționarea reclamată de toată lumea de bine.

Se impune aceasta întâi din considerarea prea evaluatei porniri hedoniste a cetățenilor de pretutindeni, și din constatarea sporului explicabil dar nici decât scuzabil al traficantilor acestei porniri a indivizilor fără treburi serioase.

Constatarea acestea două s'au putut face pretutindeni în anii aceștia de după război. Cronica polițienească a înregistrat în acești ani mai multe cazuri de proxenetism, de trafic cu carne vie și mai multe nenorociri de pe urma acestuia, decât în întregi decenii dinainte de război.

Iar țara noastră nu a fost nici ea scutită de această boală. Orașele au înregistrat o adevărată avalanșă a prostituției, care de aici s'a întins până în sate. A fost firesc, că ziarele n'au alarmat acum câțiva ani, de faptul, că nu ai în capitală numărul celor ce practicaau prostituția, a ajuns între 50.000—60.000, după evaluările aproximative. Bunul simț, morala publică, neatinsă încă, pe atunci, atât de serios, au protestat atunci energic, prin alarma la care ne referim. Dar aceasta a încetat după un timp, curentul păgubitor a pornit înainte, și astăzi protestele aproape că nu se mai aud.

A trebuit să se introducă traficantii de peste

hotare, pentruca cetățenii, respectiv reprezentanța lor — presa, să ridice încă odată un cuvânt alarmant. Vorbim de cazul traficantilor de carne vie ale căror operațiuni dirijate dela Odesa, de niște ruși și chinezi, s'au întins până în România și Ungaria. Descoperirea, atunci, a unei sumedenii de tinere, printre cari multe minore, dela noi din Ungaria, a stârnit un protest care s'a auzit destul de puternic. Dar care pe urmă a amuțit încât azi ne înconjoară iarăș aceeaș nepăsare publică de mai 'nainte.

Cazul reamintit mai sus, nu este evident, cel mai alarmant, pentruca după descoperirea lui să ne punem iarăș mâinile în sân. Asemenea cazuri, pornite de peste hotare, se descoperă de obicei. Mult mai serioase sunt însă cazurile de prostituție clandestină și de trafic de carne vie, ca i se petrec sub ochii nebănuitori ai cetățenilor, puse la cale de oameni cari se plimbă nestingheriți aici și cari de foarte multe ori sunt cetățeni români și au aici rosturi cari le maschează operațiunile.

Nici cazurile acestea nu rămân decât arareori nedescoperite. Ele însă prezintă o latură serioasă, pentruca în cele mai multe cazuri de acest fel, cetățenii se pun cu inițiatorii aceștia într'o complicitate dăunătoare societății împreună descoperirea lor.

Este vorba aici întâi despre acele cenacluri clandestine, de întâlnire de obicei a oamenilor de condiție socială distinsă. Ele devin primejdi-oase, dupăcum am spus, întâi de toate pentru acest condamabil fapt, că obișnuesc societatea să tănuiască și chiar să sprijinească murdarele porniri de speculanți ale oamenilor cari consideră relațiunea, rămasă onorabilă până acum câțiva ani, dintre bărbat și femeie, un lucru ce trebuie speculat bănește și cufundat în noroiul cel mai infect al animalității.

Faptul ce-l relevăm aci indică încăodată, cât de serioasă este constatarea despre izolarea în cari se găsesc acei cari au misiunea să strunească proxenetismul și prostituția trupestă. Congresul care s'a ținut deunăzi la Gratz, ni-a reamintit acest lucru, și tocmai de aceea nu putem retăcea o inițiativă, pe care o propunem organizatorilor viitorului congres de abolirea traficului cu femei și copile și a congresului federației aboliționiste internaționale. Este vorba adică de faptul, că asemenea congres, ca acel deacum și ca anterioarele, le țin oameni demni de toată stima, cari pe lângă alte preocupățiuni idealiste, mai au și pe aceasta a strunirii traficantilor de carne vie. Ei sunt cu ideile, dar nu și cu partea practică. Partea practică, în soluționarea problemei ce și-au pus-o ei, o au ministerele de ocrotiri sociale din diversele state și în aceeaș măsură organele polițienești. La un viitor congres, pentruca propunerile să se completeze de oameni cari cunosc întâi latura practică a chestiunii, se impune prezența acestor doi factori.

Este o propunere, pe care am dori-o ascultată cât mai curând.

T. Cornescu
advocat.

CINEMATOGRAFELE ȘI CRIMINALITATEA

S'au auzit deja atâtea voci contra cinematograferilor, cari în dorul lor de a realiza câștiguri cât mai mari, prin filme cari ațâță fantazia tineretului sporesc implicit procentul criminalității. Într'adevăr, se cunosc nenumărate cazuri, la noi și în streinătate, când tinerii criminali au primit imboldul la fapta lor ilegală dintr'un film „senzațional” — dupăcum înșiși au mărturisit.

Argumentul ce se spune celor ce condamnă din acest motiv cinematografele este că numai acei tineri devin criminali, cari au germeul criminalității în ei, și filmele nu pot strica pe cei ce nu au porniri criminale. Dar criminalitatea se dezvoltă chiar și în cazul când individul nu poartă în sine germeul criminalității, dacă sunt de față alte îndemnuri venite din afară. Și nu este oare adevărat, că vagabonzi cunoscuți de poliție, pungași certați cu poliția, adese își încep „cariera” prin încercări de a se face „celebri” în copilărie, după cum au văzut la cinematograf. Încercările lor fără un imbold criminal intern de de sigur nu ar fi de ajuns să'i facă criminali — aci au dreptate cei ce susțin punctul de vedere al cinematograferilor — este însă totatât de adevărat, că tinerii prin aceste încercări făcute nu instinctiv, dar la imboldul unui oarecare film senzațional de detectivi, ajunge într'un mediu, care în scurtă vreme îi strică total. Atât mai adevărat este pe urmă, că cei ce au porniri criminale, fie ca instinct prin atavism, fie prin lipsă de educație și înrăurirea unui mediu stricat, la primul imbold ce li se dă de un film, devin criminali și nici închisoarea nu'i mai corectează.

Măsurile ce s'au luat, pentruca filmele să nu sporescă criminalitatea la copii, au fost că s'a interzis accesul copiilor sub 14 ani la cinematografe, în alte părți s'au instituit comisii, pentru cenzura filmelor, — nu însă a filmelor ce se făceau, dar a acelor filme gata, cari trebuiau predate. Ambele măsuri sunt insuficiente. Dacă la oprirea accesului copiilor mai tineri de 14 ani s'a zis că ei sunt oprîți de a cerceta cinematografele, pentrucă înțeleg rău ceea ce s'a reprezentat — și se strică, — măsura nu prezintă nici o eficacitate, pentrucă, copii sub 14 ani într'adevăr nu înțeleg piesa, chiar micile lor încercări „banditești” nu sunt periculoase, întrucât acești mici copii sunt încă sub nemijlocita putere părintească și pot fi controlați. Este mai mare pericolul la cei între 14—16—17 ani, copii cari încep să se emancipeze mai ales la familiile cu mai puțină dare de mână, cari prin urmare nu nu mai pot fi controlați cu eficacitate și la cari pornirile romantice venite cu etate, sub înrăurirea unor piese de cinematograf pot degenera în criminalitate.

Cenzura pieselor a fost introdusă într'un timp și la noi. Rezultatele însă sunt prea neînsemnate din două motive, întâi pentrucă controlul este foarte greu, necesită mult timp, mare personal de control, fiindcă cinematografele sunt

multe și aproape în fiecare zi filme noi. Cei-lalt motiv care face iluzorie această cenzură este, că se controlează filmele gata și ceea ce se poate face este ca să fie oprîta reprezentarea lor. Marile fabrici de filme din streinătate însă văzând că tot mai aceste filme senzaționale, cu crime, detectivi și bandiți produc venitele cele mai mari, fabrică în majoritate astfel de filme. Reprezentarea tuturor nu poate fi oprîta, pentrucă nu se pot închide cinematografele.

Măsura care ar fi eficace este una singură. Să se statifice fabricarea filmelor. Se va spune atunci că țara noastră înzădar acceptă această soluție, din moment ce filmele se fac în streinătate și că statul care s'a dovedit rău negustor, ar reduce la sume neînsemnate venitele cinematograferilor statificate.

Într'adevăr dacă voim să dăm soluțiuni practice, va trebui să ne dăm seama că România consumă abia ceea ce produc Statele Unite, Italia, Germania. Ceea ce am putea face, este prin urmare tot un fel de cenzură, dar statificând cinematografele din țară. S'ar institui o centrală a filmelor, care le-ar importa din streinătate și totodată le-ar controla, distribuindu-le pe urmă cinematograferilor din țară. Măsura să nu pară prea arbitrară. Sunt deja exemple în streinătate, unde unele țări au început statificarea cinematograferilor. Măsura este bună și din punct de vedere financiar, întrucât venitele acestor spectacole se ridică la sume foarte însemnate.

Pentruca să se poată statifica cinematografele, fără să scadă venitele lor prea considerabil — este cert că ar scădea întrucâtva, pentrucă cu dispariția filmelor senzaționale cu crime și bandiți, ar dispărea și o anumită categorie de spectatori ai cinematograferilor — ar fi nevoie de un fel de comercializare a lor. Centrala pentru distribuția filmelor și administrația singurelor cinematografe să nu aibă organizația birocratică, dar negustorească, însă tot a statului.

O măsură energică și îndrăzneată s'ar impune atât mai mult, că în streinătate filmele se fabrică pentru export fără mostrare de conștiință dacă ele sunt imorale sau sporesc procentul criminalității. Singurul scop este să se realizeze venituri. Ne închipuim prin urmare că aceste mari case pentru fabricațiunea filmelor nu au interesul să caute să moralizeze, cu toate că rolul cinematograferilor ar fi și acesta. O exolotare ce întrece însă orice margini, după sistemul american, va da rezultatele cele mai dezastruoase. Admiratorii Americii să nu uite un moment să se oprească aci, la materialismul ei exagerat, care merge până a aduce prejudicii moralității și culturai. Dacă America fără tradiții culturale își poate permite acest lucru, statele Europei cu tradiții culturale, cari luminează încă întreaga lume, vor trebui să ia măsuri cari să corăspundă nivelului lor și ideilor conducătoare ale societăților, cari nu au degenerat încă la un materialism fără scrupule.

Dr. G. A.

Poliția și publicul

Răsfoind ziarele și citind critica publicului, vedem că instituția polițienească este tratată într'un mod cât se poate de vitreg și de superficial. În baza principiului: „audeat et altera pars“, cred că este o necesitate să fim și noi ascultați, să spunem cuvântul noi despre noi, deșteptând astfel interesul publicului față de organizația, activitatea și viața noastră, obișnuindu-l totodată să ne privească cu mai multă obiectivitate.

De cele mai multe ori atențiunea publicului mare, în loc să se răsfrângă asupra activității și organizației polițienești în general, s'a mărginit numai asupra părții care produce senzație, fie criminală fi de altă natură. Poliția era până acuma pentru public o instituțiune menită a produce sentimente odioase, teamă și spaimă. Era imaginată ca un serviciu de închizițiune, unde se făuresc într'un mod nemilos instrumente înspăimântătoare, infernale, fioroase și bizare împotriva infractorilor, și cari sunt utilizate și împotriva cetățenilor pașnici. De simpatie nu ne-am prea bucurat. Cetățeanul roman privea cu aceeași teamă și antipatie lictorii înarmați cu fascii, cu care sunt priviți sergenții înarmați cu bastoane, de către cetățeanul român din z'ua de astăzi. Psihologia oamenilor este foarte curioasă. Aceasta credință naivă însă este lipsită de orice temei serios.

Polițistul este prieten și nu dușman. Menirea sa este nobilă și activitatea sa utilă. El apără viața și averea cetățeanului pașnic și asigură liniștea și ordinea publică, fiind executorul legilor în vigoare. Severitatea sa în acest sens este în interesul statului și a societății. Instituția polițienească menită a menține ordinea publică este cea mai veche organizație administrativă. În trecutul depărtat al omenirii o aflăm și la popoarele cari trăiau în mijlocul unei culturi destul de primitive. Menținerea ordinii încredințată șefilor de triburi, în familie, de capilor familiari. În acele timpuri poliția era nedespărțită de justiție. De sine înțeles, cu cât era mai primitivă viața popoarelor, cu atât erau mai puține măsurile restrictive. Desvoltându-se viața socială, s'au sporit și restricțiunile, cari au trebuit să țină pas cu legile evoluției, astfel că în interesul asigurării legalității, poliția, treptat, într'un interval destul de îndelungat, s'a separat de justiție.

Ori cine își poate închipui deci prin câte faze a trecut această instituție până s'a ajuns dela capul de trib, care era și executorul, la simplul sergent din zilele noastre, care nu mai are puteri, ci datorințe. Totuși principiul fundamental nu s'a schimbat. Ordinea publică trebuia îngrijită și asigurată și atunci ca și azi. Poliția este menită ca să vegheze la respectarea legilor. La popoarele unde ordinea publică este respectată vom afla și o viață socială liberă și puternică. Când sergentul orașelor mari din Apus, cu o singură mișcare a bastonului oprește sute de vehicule, pentru a putea trece un copil sau un

bătrân, nimeni nu reclamă îndrăzneala lui, deoarece bastonul acestui om simplu, este personificarea legii, iar legea este mai presus de orice.

La noi aceste dispoziții provoacă incidente. Proprietarii automobilelor nu știu decât să injure pe bieții sergenți cari își fac datorința în mod conștiencios.

Fie mi permis a constata cu durere, la acest loc, că noi cari ne mândrim cu cultura și educația noastră, suntem încă departe de disciplina Apusului. Noi, sub libertatea îndividuală, înțelegem nerespectarea legilor, iar ordinea publică o credem obligatoare numai pentru cetățenii de naționalitate străină. De aici rezultă continuul conflict între public și polițist. Publicul îl privește cu antipatie și teamă, iar polițistul nu vede în public altceva decât un ce, care îl enervează în permanență, îl urește și își bate joc de el. Și să nu uităm. Altă autoritate care aduce mai mare servicii publicului nu există.

Dela cea mai mare până la cea mai mică chestiune toate trec prin mâna polițaiului. Să nu se mire deci nimeni că poliția se învârte zi și noapte în jurul publicului, stă de pază, străbate străzi întunecoase, deoarece menirea ei este a asigura liniștea, viața și integritatea corporală.

Este deci o lipsă de calmitate și de înțelegere din partea publicului care de multe ori prea este pripit a arunca vorbe jignitoare acestor sergenți, cari prin ținuta lor corectă și energică au împiedicat dese accidente.

E știut doar că aproape toate accidentele se întâmplă din cauza nerespectării regulamentelor privitoare la ordinea publică. Dece s'au luat dispoziții pentru oprirea fumatului în anumite localități publice? Dece este interzisă aglomerația? Dece s'a fixat o nouă viteză vehiculelor? Nu în interesul publicului?

Din punct de vedere psihologic este interesant faptul că acelaș public care desaproabă indignat pe acei cari în anumite cazuri deraiază dela bunul mers al ordinii publice, este capabil să săvârșească aceleași fapte, fără să se condamne pe sine. Simte deci în sufletul lui necesitatea respectării legilor, dar îi lipsește educația disciplinară.

Deci repet încă odată publicul trebuie să înțeleagă că ordinea publică este numai în interesul lui și să nu privească poliția cu ochi dușmănoși.

Nu mai încapă discuție cu publicul nostru este departe de publicul Apusului. La atitudini prea grăbite, nu se supune disciplinei și nu are respectul convenit față de legi. Nu fac atacuri directe. Vorbesc îngeneral Cauza nu este lipsa de cultură, ci firea prea dârză, așa putea zice, sanguinică. Astfel ne explicăm că de nenumărate ori în loc să dea o mână de ajutor polițistului, îi râde în nas, cel puțin, dacă nu-l împiedică în munca lui pentru binele neamului și al Țării.

Recunosc că nu toți sergenții sunt recrutați, ca încă dela întâiul moment să poată corespunde chemării lor, dar cunoscută fiind criza prin care trece țara, cum și lipsa de oameni cu pregătire necesară, nu încerc a insista asupra acestei chestiuni.

Serviciul polițienesc este foarte greu și pușni îl pot suporta făcând din el o carieră permanentă. Sunt cazuri când bieții sergenți oropșiți de public sunt în serviciu continuu câte 3-4 zile.

Să nu uităm că în nopțile lungi când cetățeanul obosit de munca de peste zi odihnește liniștit în patul moale, în camera caldă, sergentul veghează flămând de mulțori, la postul său,

înfruntând prin ploae și ger pericole mari și ținând piept vitejește cetelor numeroase de răufăcători.

Nu intenționez a deștepta în public sentimente de milă, de admirație sau de compătimire pentru polițiști. De îndurare n'avem nevoie. Voăsc însă ca prin aceste rânduri să arăt cât de nedrept suntem noi judecați de către unii cetățeni laici. Noi dorim însă din toată inima să fim priviți pe viitor nu ca dușmani, ci ca prieteni și să ni-se dea tot concursul oamenilor cinstiți — aceasta în interesul neamului, al binelui și a ordinii publice!

L. Munteanu

Directorul prefecturii de poliție, Cluj.

O statistică a sinuciderilor

Imprejurări noi au adus moda drasticei suferințe cu viața, în atâtea cazuri în cari, în trecut, lumea nu recurgea la glonț, la soda caustică, sau la funie. Sinuciderile s'au înmulțit considerabil în epoca nevroză caracterizată prin desperarea aceasta mai mult decât prin orice altceva. Ele umplu astăzi rubrica faptelor diverse din toate ziarele și cazierile cazurilor lugubre dela autoritățile polițienești și dau vieții actuale un straniu aspect de slăbire, poate chiar de inutilitate. În timp ce lectura lor este poate cea mai savurată din tot ce se scrie în prezent, alte și alte victime vin să îmbogățească lugubra rubrică cotidiană cu noi cazuri, tot atât de puțin estetice și de puțin explicate. Cititorul sau următorul cazurilor de sinucidere face zilnic această constatare, despre scăderea nivelului estetic al manifestațiilor nevrozii sociale exasperate și tot atunci constatarea cealaltă, că se dă prea puțină importanță descoperirii fondului psihologic al chestiunii, cauzei adevărate, prin urmare, a actului de ultimă desperare.

Astfel, ciclul fără sfârșit se întinde uniform, fără nici o explicație sau, în abia două cazuri, în cazul sinucigașilor tineri și al sinucigașilor fără prospecte materiale, cu explicația stereotipă a amorului nenorocit sau a sărăciei. Sinuciderile devin astfel o realitate banală, ușor clasabilă în ultimul raft, cu toată importanța ce o are cercetarea lor mai deaproape, pentru măsurile ce ar trebui luate.

Orice sinucidere, în asemenea momente de nevroză și de lipsuri îndeosebi de ordin material, interesează foarte mult și reclamă să i-se dea o importanță corespunzătoare numărului mare al cazurilor. S'ar putea întocmi statistici despre ele, asupra cărora să se plece capetele înțelegătoare ale îndrumătorilor vieții publice și împreună cu comentariile, explicațiile și soluțiile ce s'ar propune pentru micșorarea numărului prea mare actualmente, ar putea forma o lectură tot atât de utilă, ca o carte pentru soluții economice, să zicem.

Bine înțeles, că o astfel de statistică nu e menită să rămână numai în studiul organelor polițienești, cari ar întocmi-o, ci publicitatea ei trebuie asigurată în cercuri cât mai mari, îndeosebi acolo de unde se pot aștepta soluțiile pe cari nefericirii cari s'au despărțit de viață au renunțat de a le mai căuta.

Facem aci o propunere, pe care cei interesați și cei în măsură să o realizeze, o pot duce la îndeplinire fără prea multe sacrificii.

Bun înțeles, însă, că pentru a se putea realiza statistici așa cum propunem aci, este nevoie de studierea amănunțită a fiecărui caz în parte. Astfel, cu ocazia fiecărei cercetări a cauzelor cari au făcut pe sinucigași să renunțe la viață, se vor face investigații de orice fel, cât mai amănunțit și mai profund. Interesează în aceeași măsură nu numai scrisoarea ce o lasă sinucigașul, ci și declarațiile celor cari au fost în legături cu dânsul, îndeosebi familiare, și se găsesc și persoane, pe cari să le intereseze amănunte despre gustul artistic al sinucigașilor, manifestat cu ocaziunea despărțirii de viață.

Toate acestea, cuprinse în statistica ce s'ar face, ar dovedi, cu viața modernă este mult mai multiplă decât să se rezume la stereotipa expație la îndemână a omorului nenorocit și ar arăta, că lumea care recurge la ultimele acte de desperare are și alte preocupări, a căror soluție, negăsită de ei, nu trebuie lăsată necăutată de cei rămași în viață.

O statistică de acest fel, va clasa pe categorii sociale victimele sinuciderii, un lucru care poate fi de cea mai mare importanță. Trebuie venit în sfârșit cu o oglindă reală a unei situații, care după cum se vede, nu interesează în măsura în care ar trebui, pe cei interesați, și ne referim aci la clasa intelectualilor, acei pe cari nevroza veacului i-a făcut depozitari ai ei. Gândim adică, că ar trebui știut în sfârșit, dacă de fapt numărul sinucigașilor din clasa aceasta este mare cât se spune, și dacă nu este atât de mare, încât să stârnească interesul ce trebuie, să provoace

soluțiile ce trebuie, pentru o problemă acută, din care face parte întâi de toate o latură materială.

Ideia statisticii sinucigașilor, a unei statistici care să nu conțină numai cifre, ci și explicațiile, comentariile și amănunțele despre cari vorbeam, și care să nu se trimită numai autorităților superioare, poate fi socotită ca o idee de un interes deosebit. Evident, nu se pune numai decât chestiunea publicării ei în volume destinate pieței literare, cu toată că și acest procedeu este salutar. Poate fi deajuns și publicarea ei într-o revistă ca aceasta a poliției, și lucrul acesta poate fi chiar mai util, dacă revista își asigură pătrunderea în cercurile publicului și nu numai în cercurile polițienești. Statistica sinuciderilor ar deveni în acest caz un merit al organelor polițienești, cari vor trebui citate de comentatori, în discuțiile ce vor urma pentru găsirea soluțiilor și pentru cunoașterea de aproape a uneia din cele mai interesante chestiuni de viață modernă. Prin aceasta se poate ajunge la rezultatu satisfăcător, că organul de publicitate polițienesc ar deveni lectura obișnuită a tuturor persoanelor intelectuale, îndeosebi profesori, medici, juriști, sociologi sau oameni politici, cari s'ar convinge, că în multe chestiuni discutate de ei, până acum, numai dela postul lor, trebuie să solicite și o părere a noastră.

O chestiune de utilitate publică, relevantă în aceste rânduri, devine astfel și o chestiune de prestigiu, ceea ce trebuie să intereseze organele polițienești într-o măsură egală. Ar fi una din posibilitățile de afirmare a organelor polițienești ca organe mai presus de părerea ce s'a acreditat,

că organe pot fi în serviciul cetățenilor, cum sunt acestea, trebuie să se rezume la rolul de executare de cercetări de mărunt cotidianism opus legilor. În viața multiplă de astăzi, organele polițienești își pot revendica rosturi mai mari decât în trecut. Ele, cari cunosc aspectele vieții într-o măsură așa de mare, și cunosc tocmai laturile rele ale acestei vieți, cari trebuiesc corectate, pot în sfârșit să ajungă solicitate a da lămuriri și chiar soluții despre chestiuni, despre cari alții nu se pot pronunța cu aceeași competență.

După cum am spus, această posibilitate se poate ajunge printr-o revistă a poliției, și revista, spre mândria organelor polițienești, există. Discuțiunile ce se vor face în coloanele sale, vor atrage un public cititor și în afară de cadrele polițienești, și acest postulat, în zilele de acum, credem că merită a fi împlinit.

Spuse aceste lucruri, în legătură cu chestiunea sulevată în rândurile de mai sus a unei statistici a sinuciderilor, au fost după cum ni-se pare, spuse la locul potrivit. Puține alte chestiuni reclamă interesul personal al intelectualilor, într-o asemenea măsură. Dar nici celelalte chestiuni, despre cari de asemenea se pot face statistici interesante, nu se pot sustrage atenției unui om care vrea să fie cunoscător al aspectelor vieții. Și statistici cari să oglindească realități pe cari lumea dela noi s'a obișnuit să nu le privească în față, trebuie să avem și noi, acum când orice chestiune, cât de măruntă, se reclamă discutată în tipărituri, în congrese și în ultimă linie în Parlament.

Dr. I. Verzeanu

ÎNSEMNĂRI

Redacționale.

Cu numărul acesta începem publicarea cărții „Semnele Morții” (îndrumări pentru verificării morții), scrisă de unul dintre harnicii medici ai zilelor noastre, dl Dr. VIRGIL CIOBANU, fost șef de lucrări la Institutul Medico-legal, din Cluj.

Această carte va apare de altfel încurând și în broșură separată, în editura revistei noastre.

Aspecte din poliția engleză

Când te apropii de coasta Angliei ca unul care ești pășit, îți cauți pașaportul, te mai uiți la el să vezi de are toate ștampilele, și-l ții la îndemână la prima cerere.

În potrița așteptărilor scobori de pe vapor, te urci în tren, ajungi la Londra, te duci la hotel și vrând să spui portarului cum te cheamă, de unde ești, de unde vii și unde te duci, precum și numărul pașaportului cu care călătorești portarul îți întinde cheia și sec îți răspunde:

— Nu trebuie. Achitați vă rog camera.

Poți să stai mult și bine fără să fii nevoit a te duce pela Siguranță ca să capeți bilet de liberă petrecere. Atâta timp cât plătești cinstit, cât nimic din ceea ce faci nu stingherește ordinea publică, ești lăsat în pace să respiri aerul lor îmbăscit de fum.

La cea mai mică abatere dela dispozițiile polițienești, însă, ești pedepsit fără cruțare. Atunci afli că toți știau cine ești, de unde ești, ce dovezi de indentitate posezi, etc. fără ca cineva să te fi supărat cu vre-o întrebare.

N'ai spus nimănui, decât unei fetișcane naive, la un pahar cu whisky și totuș ți-se știe și numărul măselelor din gură.

Scrisorile le-ai primit lipite și totuș se știe că în ultima scrisoare ți s-a scris că deocamdată nu ți-se poate trimite bani și că ești rugat a te întoarce în țară.

De nu pleci imediat ești notat ca având situația critică și de continui acelaș traiu cași până la isprăvirea banilor ești urmărit pentru a se ști noua sursă financiară.

Pe dumneata nimeni nu te întreabă nimic, dar se știe că ai câștigat la curse, că ți-ai amănătat ceva, sau că ți-ai găsit de lucru.

În acest din urmă caz părerea patronului te așează ierarhic. Aceeaș părere favorabilă, la sfârșitului anului, are darul să te facă a fi apreciat cu mult conținătoarele vorbe: „e asemenea unui englez.“

Siguranța lor, prin urmare, e protutindenea și nicăeri. În orice împrejurare simplă ți declarație e crezută fără cârtire; căci, când se va vedea contrariul celor afirmate, situația și se va înrăutăți prin însăși această declarație falsă.

De multe ori se întâmplă ca intracțiunea pe care ai comis-o să fie justițiabilă doar de o amendă mică, dar declarația falsă, căutarea de-a induce în eroare, minciuna vor fi circumstanțe agravante și maximum ți-e aplicat cu rigoare de lege.

Așa, bunăoară, e strict oprită introducerea femeilor cu moravuri ușoare în hoteluri. Ori de câte ori vei căuta să ocolești aceasta dispoziție portarul va fi neînduplecat. Vrând totuș să aduci o femeie ușoară în cameră-ți, treci cu ea la braț prin fața portarului și cum te oprește îi spui că e nevasta dumitale. Se închină și îți dă cheia, deși știe care e ocupațiunea acelei femei.

Dacă, însă, acea femeie comite un furt asupra persoanei dumitale nu poți reclama. Oriunde ți se va spune: „Între soție și bărbat nu există furt“. Dacă spui că ai zis doar așa ca să scapi de portar, atunci se schimbă chestia: în loc de un neajuns, vei trage de două. Dacă furtul a fost comis asupra unei terțe persoane din hotel, femeia își va lua pedeapsa cuvenită — biciuirea în piața publică — iar dumneata veselul ch fliu rămâi răspunzător bănește. Plătești, căci bărbatul trebuie să plătească pentru soția lui.

Legi largi, libertate extremă, țară ospitalieră, dar șurupul strânge strașnic.

Orice poți face, dar tot ce faci e cântărit cu balanță de precizie, foarte sensibilă.

R. T. ZEANU
Detectiv privat

Progresul științei.

Cartea lui Edmund Locard, directorul laboratorului polițienesc din Lyon ne aduce lucruri extraordinar de instructive din atelierul științific al poliției, oferind un belșug de cazuri, cari sunt mai interesante decât ori și care roman de aventuri a lui Sherlock Holmes. Omul laic e obișnuit să privească munca poliției ca un fel de muncă searbădă. Laboratorul e însă locul unde fantasia se desvoltă pe deplin prin rezultatele științelor exacte. Un fir de păr cât de scurt, murdăria de subt unghie, devin în epoca noastră acuzatori, de cari criminalul nici nu visează.

Dacă marele detectiv din deosebitele romane de senzație găsește, și descoperă toate, atunci își poate înch pui oricine cum poate fi realitatea, căci omul acela în mantaua sa albă cu epurbetele sale (reajență) împlinește o muncă, care

pretinde cea mai înaltă inteligență omenească și cele mai vaste însușiri științifice. Negreșit este necesar ca această muncă să nu se sperie de părțile urâte ale vleșii.

În Lyon s'a aflat asasinată o prostituată foarte urâtă, de statură mică. Corpul era deja rece, când poliția a intrat în domiciliul ei sărăcăcios. D'mineața viitoare se arestează un individ turmentat, care de abia putea să se apere, și nu putea să dovedească nici unde și-a petrecut toată noaptea. Poate chiar la asasinată, nu-și putea aduce aminte. I-se perchiziționează locuința și se află urme de sânge pe cămașă. Indiciile sunt toate împotriva sa.

Atunci chimistul poliției își reamintește despre cadavrul care era arhiplin cu paraziți și constată că pe corpul arestatului mișună asemenea o mulțime de pureci.

Comparația ambelor specii cu pureci a dat rezultatul, că arestatul nu a avut pe corpul său paraziți de ai asinatei, cum nici pe cadavrul asinatei nu s'au aflat pureci din specia celor cari s'au aflat pe corpul arestatului. Neputându-se constata acest lucru, a fost pus în libertate. Că prin aceasta a fost scăpat un nevinovat de cele mai grozave urmări a unei sentințe false, s'a adevărit mai târziu, când a fost arestat un individ, care printre altele a recunoscut și uciderea prostituatului.

Un rol important joacă și fotografia, cu ajutorul căreia sunt descoperite urme nevăzute ochiului omenesc. Descoperirea acestei circumstanțe s'a făcut în mod foarte curios. Un fotograf a fotografiat o fetiță tină, și spre supărarea sa a observat că toate plăcile arătau un fel de pete pe fața celei fotografiate. Desnădăjduit a invitat clienta din nou la atelier. Aceasta a putut veni însă numai după câteva săptămâni, după ce s'a însănoșat de vărsat. Cu ocazia fotografierii pielea feței îi era deja atacată, fără ca ochiul liber să o fi putut observa câtuși de puțin; aparatul fotografic însă a descoperit ceace ochiul liber nu era capabil.

Chiar și ștergerea cea mai perfectă pe o hârtie e tratată de o singură picătură de benzină, care se pune în apropierea locului suspectat. Pe când fluiditatea de obicei se lățește în formă de cerc, înaintea locului șters se oprește, înconjură și numai după aceea pătrunde.

Când trebuie luate semnalmentele antropometrice și dactiloscopice

Autoritățile polițienești au datorința a lua semnalmentele antropometrice și dactiloscopice a tuturor infractorilor cari sunt deținuți, puși în arest preventiv, sau condamnați la închisoare pentru săvârșirea următoarelor crime și delictelor:

1. Plăzmuirea monedei și falsificarea biletelor de bancă.
2. Atentat la pudoare.
3. Proxenetism. (Procurarea femeilor sub 20 de ani în scop de coabitare).
4. B gamie.

5. Omorul și sinuciderea voluntară.
 6. Expunere și abandon de copil.
 7. Loviri cari au provocat moarte.
 8. Furtul.
 9. Furtul prin violență și șantajul.
 10. Sustrageri și delapidări.
 11. Tănuirea și protejarea infractorilor.
 12. Fraudă.
 13. Fals în acte publice.
 14. Incendiere.
 15. Inșelăciune.
 16. Vagabondaj.
- Vor fi fotografiați toți infractorii cari sau făcut culpabili în delictele și crimele sus înșirate; apoi acei cari sunt cunoscuți a fi infractori de profesie și acei a căror identitate nu se poate stabili.

Crimele și influența jurnalelor

E un fapt recunoscut azi de toată lumea că un creier dezechilibrat dornic de renume, de notorietate de glorie, să fie ațâțat să imite pe aceia ale căror fotografii sunt răspândite zi de zi de sutele de mii de foi eșite de sub rotative.

Sunt două căi pentru a te face cunoscut: neputând reuși pe spinoasa cale a binelui, drumul spre vițiu, desfrâu și crimă i se deschide larg, neted înaintea ochilor; atât de ușor de străbătut, încât cel ce apucă pe această cale aleargă cu mîntea în norul elucubrățiunilor morbide fără a băga de seamă prăpastia către care se duce.

Delicventul de profesie și individul pervers văd în jurnale ceea ce le-ar putea mulțumi vanitatea lor. Lungile articole cu isprăvile cutărui criminal de seamă face ca nelegiuirile acestuia să fie imitate.

Niciodată reporterii jurnalelor nu-și vor da seama cu câtă recunoștință sunt căutate reportajele lor de către hoși, escroci sau bandiți, mai ales când au avut grije să nu omită nici un amănunt în descrierea escaladării, spargerii și ascunderii. E o lecție minunată pe care presa o dă debutanților arătând cu câte o cruce locul pe unde s'a introdus în casă, locul unde a spart cassa de fier, pe care fereastră a aruncat lucrurile furate un maestru al răului. Pentru debutanș jurnalul e cartea de aur a hoșei și a crimei. Articolele sunt clasate după felul spargerilor sau crimei, sunt analizate și recitite când nevoia de inspirație o cere. Cei învechți în rele cetesc spre a și aminti de îndrăznelile lor de altădată și mai ales pentru a aprecia, a-și da seama de știința celor ce le calcă pe urme...

Interesele societății sunt deci contrariate de rolul presei. Ce-i de făcut?

Jurnalele sunt întreprinderi comerciale, mai ales cele cu tiraj mare. Ele îndeplinesc o misiune socială anumită și de o importanță recunoscută: mișcarea politică, industrială și economică, progresele științei și noutățile artei sunt aduse la cunoștința publicului prin ele. Rostul lor e nediscutat. Răul e că doar o mână de oameni se

înterează de aceste binefaceri spirituale ale gazetelor și cu acești câțiva jurnalul și-ar înceta apariția. Mulțimea de cetitori vrea știri senzaționale. Din una m'e de cumpărători de jurnale doar unul cetește până la sfârșit articolul de fond, restul cetesc toți isprăvile banditului bălților. De aici nevoia gazetarului de a-și face sau menține o clientelă scriind în gustul acestei clientele și pentru nervii acestor cetitori.

Dacă statul ar scoate o gazetă fără nuanță politică, o gazetă cotidiană a ministerului de interne arătând chipul agentului care și-a făcut datoria ori a vecinului care cu pericolul vieții a sărit în ajutor, atunci, poate că în urma multor sacrificii bănești de ani de zile publicul nu va mai căuta să cetească crime, ci articole bine scrise, știri științifice, literare, culturale, nu știri bolnave. Dar până atunci nu gazetarul e de vină, ci cetitorul Gazeta trebuie să trăiască și ea să se prezinte așa cum o vrea marele public. Ea își dă seama de forța ei și de aceea luptă ca strecurând încetul cu încetul câte o rază limpede să obișnuiască pe cei întunecați să ia lumina cea bună.

De acelaș neajuns sufăr toate țările și puține sunt gazetele care nu se folosesc de partea slabă a cetitorului pentru a-l îndemna spre bine.

R. T. ZEANU
Detectiv privat.

Barks.

Ziarul „Neues Wiener Journal“, din săptămâna trecută aduce lucruri extrem de interesante din viața polițistă americană. E vorba de un câne polițist. El a fost un câne lup ca orișicare de acest soi, iar pedigreul lui nici n'a fost de altfel atât de sigur, după cum s'ar presupune. La prima vedere își făcea impresia că a fugit dela stăpânul său spre a nu-și înmormânta talentul în desinteresul cu care era înconjurat.

În Septembrie, anul 1920, a fost aflat pe stradă într'o situație demnă de compătimire în orașul Saint-Louis, într'o noapte ploioasă, de către un sergent care își făcea serviciul, deși avea o rană adâncă la un picior. Nimenea nu credea că acest câne fără căpătâi o să ajungă mai târziu o mică celebritate.

Mac Nally, polițistul, l'a dus în brațe la cantonul său, unde bine înțeles, văzându-l colegii în ce hal îi era micul tovarăș, l'au primit cu hohote de răs.

Mac Nally, fără să se sinchisească mult, de spiritele cari se făceau pe socoteala sa, îngraja cu dragoste părintească de micul său protejat, încercând în puținele clipe libere să-l drezeze. Fiindcă acest câne latră foarte des i-s'a dat numirea de Bark (a lătra). În timp de 6 luni de zile micul Bark era aproape perfect introdus în secretele serviciului său viitor, ba începea chiar a rivaliza cu cei mai buni câni de rassă de pe continentul american.

Când odată Castor, vestitul câne de poliție din Mimapolis nu a ajuns la nici un rezultat

favorabil cu ocaziunea urmăririi unui asasin, Bark a găsit ascunzișul acestuia, în timp de $\frac{1}{2}$ oră după ce i-s'a dat mirosul unei batiste pe care o pierduse asasinul urmărit. Acest rezultat i-a câștigat micului Bark o reputație fantastică, urmând a i-se da spre deslegare în viitor cele mai grele probleme. A descoperit astfel o vestită bandă de spărgători, pe un faimos răpitor de copii. Unica piedică în urmărire era atât pentru Bark cât și pentru alți câni de talia lui petrolul, benzina și alte substanțe cu miros tare, cari erau vărsate de criminali pe urmele lor. Dar Bark de multe ori mergea și aici mai departe de cât ceilalți câni. A devenit astfel în scurt timp unul dintre cei mai înfricoșăți dușmani ai oamenilor cu existență dubioasă din America, și de nenumărate ori ar fi fost otrăvit, dacă nu l'ar fi dresat Mac Nally, ca să nu primească dela nimenea mâncare, decât numai din mâna sa.

Cu ajutorul lui Bark au fost arestați criminali în patru cazuri de asasinare, șase spargerii de bancă, un furt de copil și nenumărați contrabandiști de alcool și comercianți de articole narcotice.

La Chicago s'a întâmplat însă un caz peste care nu se poate trece. Este descoperirea unui hoț de magazie, care era grea de făcut cu atât mai mult cu cât acesta era și detectiv în serviciul firmei de unde fura. Acesta nu a putut fi descoperit numai cu ajutorul lui Bark, care prinzându-l de haină nu l'a lăsat până nu l'au văzut toți. Din mărturisirile ulterioare ale hoțului demascat reese că Bark nu s'a înșelat.

Aceasta a fost însă ultima bravură a lui, căci la câteva zile a fost omorât cu ajutorul unei cățele, care l'a atras prin dibăcia ei, în cursă. Era la urma urmei și el numai un câne și nu-și putea porunci sentimentelor.

El a fost înmormântat cu toate onorurile. Pe mormântul lui s'a așezat o placă cu inscripția: „Aici zace Bark, cânele de poliție — el a perit din cauza unei femei“...

Telefonul în serviciul siguranței publice

Astăzi, când țările apusene au la dispoziție și pot beneficia, după necesitate, de toate invențiile științifice moderne, la noi, din nenorocire, se duce încă lupta cu greutatea începutului și cu mijloacele cele mai primitive.

Cine nu-și dă seama ce ajutor practic și însemnat este telefonul în serviciul polițienesc, și totuși ni-e dat să constatăm adânc mâhnii, că la noi nu se dă destulă importanță serviciului telefonic.

În Statele Unite încă cu vr-eo 15—20 ani înainte de aceasta au fost instalate aparate telefonice pe toate străzile și la toate punctele mai importante de circulație, accelerându-se în acest mod mersul cercetărilor și urmăririlor întreprinse de reprezentanții forței publice.

Aparatele telefonice erau de obicei montate pe stâlpi de telegraf, în cutii închise, și ori de câte ori era nevoie puteau fi întrebuințate fără multă greutate de către sergenți, agenți, ori pompieri, cari aveau în permanență chei speciale în acest scop. Astăzi știința fiind mai înaintată, sergentul poate să-și facă raportul în orice loc s'ar afla cu ajutorul unor mici aparate de radio.

Ne vin știri mai noi în acest sens și din Viena. Anume, la prefectura de acolo se va instala în scurt timp un aparat radio, făcându-se astfel legătură directă cu toate comisariatele, cum și cu toate serviciile de pază.

La noi ne isbim la fiecare pas numai de aparate telefonice vechi, cari nu funcționează regulat. De multe ori însă și acestea lipsesc. Nu mai accentuez încurcătura ce-o fac în orașele mari, de multe ori, funcționarele angajate în serviciul telegrafo-postal, cari par în permanență... distrase.

E necesar deci o schimbare în bine și cât mai grabnică a acestei situații deplorabile. Aceasta pentru binele obștesc.

O contesă vagabondă.

Razia făcută de poliția Parisului zilele trecute prin halele orașului a avut un rezultat destul de trist. Anume, cu ocazia aceasta a fost arestată o bătrână de 70 ani, doamna Aimée Désirée Jeanne, Contesa de Bauregard. Ea deja de ani de zile este încredințată cu măturatul coridoarelor, și cu toate că e foarte săracă, totuși este mândră de slujba ei refuzând orice ajutoare provenite din milostenie. Mai bine se ocupă cu măturarea coridoarelor din hală și des de dimineață ia în mână mătura împlinindu-și conștiincios datoria, decât să cerșească banii străinilor. Seara apare înaintea elegantelor restaurante, oferind modeste buchete de flori fericiților, cari au destui bani să se sature. După miezul nopții să reîntoarce la hală și doarme pe lepezile de piatră câteva oare, dacă e lăsată în pace. Acum însă nu mai are liniște nici acolo, căci cu vr-eo câteva zile înainte de aceasta găsindu-o controlul polițienesc fără adăpost permanent, a arestat-o și a depus-o în arestul vagabonzilor...